

✦ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 4. ДЕЦЕМБАР 2022. ✨ БРОЈ 170. ✨ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВТРОЈИЦАБРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА 25. ПО ДУХОВДАНУ ВАВЕДЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ	Глас 8. На Јутрењу Јеванђеље: Лк., 39-49 На Литургији Апостол: Еф. 4,1-6 и Јевр. 9,1-7; Јев: Лк.10,25-37 и Лк.10,38-42 и 11,27-28
ЧЕТВРТАК, 8. ДЕЦЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
СУБОТА, 10. ДЕЦЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ 19ч
НЕДЕЉА, 11. ДЕЦЕМБАР СВ. ПРЕПОДОБНОМУЧЕНИК СТЕФАН	ЈУТРЕЊЕ 9ч ✨ ЛИТУРГИЈА 10ч
БОЖИЋНИ ПОСТ ЈЕ ПОЧЕО У ПОНЕДЕЉАК 28. НОВЕМБРА 2022. И ЗАВРШАВА СЕ У ПЕТАК 6. ЈАНУАРА 2023.	

ВАВЕДЕЊЕ ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ

Када се Пресветој Дјеви Марији навршише три године од рођења, доведоше је родитељи њени свети, Јоаким и Ана, из Назарета у Јерусалим, да је предаду Богу на службу према ранијем обећању своје. Три дана пута има од Назарета до Јерусалима; но идући на богоугодно дело тај пут не беше им тежак. Сабраше се и многи сродници Јоакимови и Анини, да узму учешћа у овој светковини, у којој узимаху учешћа невидљиво и ангели Божји. Напред иђаху девице са запаљеним свећама у рукама, па онда Пресвета Дјева, вођена с једне стране оцем својим а с друге мајком. Беше Дјева украшена царским благољепним одећама и украсима, како и приличи кћери царевој, невести Божјој. За њима последоваше множина сродника и пријатеља, сви са запаљеним свећама. Пред храмом беше 15 степен. Родитељи дигоше Дјеву на први степен, а она онда сама брзо узиђе до врха, где је сретe првосвештеник Захарија, отац св. Јована Претече, и узевши је за руку уведе је, не само у храм, него у *Свяшяя свяшыхъ*, у

Светињу над Светињама, у коју нико никада не улажаше осим архијереја, и то једанпут годишње. Св. Теофилакт Охридски вели, да је Захарија „ван себе био и Богом обузет“ када је Дјеву уводио у најсветије место храма, иза друге завесе, иначе се не би могао овај поступак његов објаснити. Тада родитељи принесоше жртву Богу, према закону, примише благослов од свештеника, и вратише се дома, а Пресвета Дјева оста при храму. И пребиваше она при храму пуних 9 година. Док јој беху родитељи живи посеђиваху је често, а нарочито блажена Ана. Када пак родитељи њени беху Богом одазвани из овога света, Пресвета Дјева оста као сироче, и не жељаше никако до смрти удаљавати се из храма нити ступати у брак. Како то беше противно и закону и обичају у Израиљу, то она по навршетку 12 година би дата св.

Фреска Ваведeња у манастиру Хиландар

Јосифу, сроднику своје у Назарет, да под видом обручнице живи у девствености, те тако и да своју жељу испуни и привидно закон задовољи. Јер у то време не знаде се у Израиљу за девојке завештане на девство до краја живота. Пресвета Дјева Марија беше прва таква доживотно завештана девојка, и њој после следоваху у цркви Христовој хиљаде и хиљаде девственица и девственика.

НЕДЕЉА ДВАДЕСЕТ ПЕТА ПО ДУХОВИМА

Благо милостивима јер ће бити помиловани, каже Спаситељ. Ово је најконкретније обећање Господа онима који су милостиви. Они ће бити помиловани. Зашто је онда тако тешко човеку да разуме и прихвати ову поруку? Због чега се више људи не одлучује на живљење у складу са овим позивом?

Нема сумње да одговор треба тражити у човеку и његовој природи. Највише времена човек проводи у бризи о себи. У ствари, човек је толико заузет самим собом да он нема времена да види људе око себе. Нема времена да застане и да размисли о свом животу, као ни да одлучи шта је то што је битно, о чему треба да води рачуна. Због своје заузетости, дакле, човек постаје површан у приступу животним питањима. Нажалост, ова површност долази до изражаја и у његовом односу са Богом.

Бог за човека који је површан представља идеју, односно једну од идеја, философски појам. Њему су његови рекли да је важно веровати у Бога па, ето, он верује. Пошто су његови родитељи своју веру упражњавали на одређен начин, тако и он чини, да би остао доследан својим прецима. У највише случајева, знање човека о Богу и вери је знатно сиромашније од онога које су имали или имају његови родитељи. А вера? Она је слабија, јер они веру прихватају као наслеђе. Верују да се не огреше о своје родитеље. Често се може чути да неко каже: „Овако су моји родитељи радили, па и ја то држим“. У суштини, нема ништа погрешно са овом изјавом. Оно што је тужно јесте чињеница да велики број људи верује да је довољно, када је вера у питању, чинити само оно што су нам родитељи чинили. Без покушаја да и сами нешто разумемо о разлозима због којих веру упражњавамо, без удубљивања у тајне вере.

Вера у Бога се живи. Она се не преноси сама по себи. Потребно је лично учешће сваког појединца у искуству вере.

СВАКО МОРА ДА УСПОСТАВИ ЛИЧНИ КОНТАКТ СА БОГОМ.

САМО КРОЗ ТАЈ ЛИЧНИ КОНТАКТ ЧОВЕК СЕ ОТВАРА ЗА НАУКУ БОЖИЈУ. ОНО ШТО ГОСПОД ТРАЖИ ОД НАС, НАМА ПОСТАЈЕ БЛИСКО САМО У СЛУЧАЈУ ДА СМО ОСТВАРИЛИ ПОМЕНУТИ КОНТАКТ.

Ако, дакле, Господ тражи од нас да чинимо дела милостиње, ми ћемо то чинити из љубави према Богу. Ако, пак, чинимо дела милостиње само зато што је неко наш у прошлости то чинио, у том случају имамо велику шансу да не испунимо ову заповест Христову.

Нама је блиска идеја о помагању чланова своје породице. О помагању оних које волимо. Нажалост, није нам тако блиска идеја о потреби помагања људи које не познајемо, који нам нису блиски. Ово је проблематика о којој данашње свето јеванђеље говори.

Господ Исус Христос, кроз причу о Милостивом Самарјанину, подвлачи чињеницу да је наш ближњи сваки човек. Зашто је то тако? Због тога што је Бог Творац свих људи. Он је Отац наш Небески. Као што Он воли сваког човека, као своје створење, тако и ми људи треба да волимо једни друге. Ова љубав за људе треба да нам помогне да чинимо дела милостиње тамо где је то потребно. Да не гледамо ко је ко и одакле је. Према причи коју је Господ испричао, нама је ближњи онај који нам притекне у помоћ. То да ли је у родбинским везама са нама или не, не игра никакву улогу. Увек треба имати на уму ту главну родбинску везу којом смо сви везани. Јединство у Богу Створитељу нашем.

Када би људи разумели ову једноставну истину, онда не би требало да троше милионе долара у борби против дискриминације. Толико енергије, слободног времена и материјалних средстава троши се на изналажење начина превазилажења разлика између људи. А, само је једно потребно. Потребно је да људи схвате да су деца Божија. Самим тим падају у воду све теорије о томе како да се односимо једни према другима. Познато ми је да је једна мајка, веома богата, дозволила да јој син пролази кроз веома тешка материјална искушења. Не само да је одбила да му помогне, већ је тражила разлоге да са њим и не контактира. Њен син је имао, с друге стране, помоћ од оних који му нису родбина. Поставља се питање, које је и сам Господ поставио у овој јеванђелској причи: ко је ближњи овог човека? Да ли мајка, која није осећала потребу да помогне сину, или његови пријатељи?

Госпде и Боже наш, Творче свега створенога, помози нам да разумемо поруку Твога јеванђеља. Дај нам мудрости да схватимо да је тајна свега у Теби, Творцу и Богу нашем. Ако то разумемо онда ће истина о ближњему нашем бити свима доступна. Амин.

Проша Милораг Лончар

У СУСРЕТ СВ. НИКОЛИ

Молимо све парохијане који славе Св. Николу и желе да им се освети славска водица да се јаве свештенику и договоре време.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН – 4. ДЕЦЕМБАР

И ВИДЈЕ БОГ ДА ЈЕ ДОБРО
(Пост. 1:4,10,12,18, 21, 25)

Од доброга Творца, браћо, само су добра дела и могла произићи. Нека затворе, дакле, уста сви они који говоре, да је од Бога проишло добро и зло. После свакога Свог дела Бог сам тврди да је добро. Шест пута Он понавља, да је добро оно што је Он саздао; па најзад и седми пут, када је све у целини размотрио, изрекао је Своју оцену, да све што је саздао беше *добро веома* (Пост. 1:31). Укупно, дакле, седам пута понавља Он, да је све добро што је Његовом светом постало. Није ли велико чудо, како су неки људи могли

изаћи са безбожним тврђењем, као да је од Бога подједнако произашло и добро и зло? Бог као да је знао, да ће се на Њега бацити – или боље рећи кроз векове бацити – оваква клетва, па је унапред, за сва времена и сва покољења, дао одбрану Своју, и то поновио је седам пута. Зло је од греха, а у Богу нема греха. Бог, дакле, не може чинити зло. Он се назива Свемогућим зато што је моћан учинити свако добро. Опаки и наопаки су тумачи Бога они, који тврде, да се Бог назива Свемогућим зато што може чинити добро и зло. Бог је извор добра, ничим не помућен, и од Њега не може произићи ништа што добру супротно. А јасно је за сваког нормалног човека, да је зло супротно добру. Знајте, браћо, да о двојству у Богу, у вечном избору добра, говоре они у којима је самим налази двојство од добра и зла. А сви они, који љубе добро, и иду путем добра, и теже ка добру, имају јасно откровење унутра у себи, да је Бог добро, само добро.

О Боже наш, Створитељу наш, Ти си Творац сваког добра, и сва су дела Твоја веома добра. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Свети владика Николај

РАЗГОВОРИ О ВЕРИ

Јереј др Небојша Тумара одржао је 29. новембра веома интересантно предавање на тему најаве Рођења Христовог у Старом Завету.

Следеће предавање планирано је за *уторак, 13. децембра* на тему:

Анђeosки свет у служби Боју и људима, а предавач је, протојереј Александар Савић, бивши парох и старешина храма светог Стефана у Кизбору. Он ће се обратити путем видео везе из Бања Луке, где је тренутно на служби.

ENGLISH SECTION

THE ENTRY INTO THE TEMPLE OF THE MOST HOLY THEOTOKOS

When the Most-holy Virgin Mary reached the age of three, her holy parents Joachim and Anna took her from Nazareth to Jerusalem to dedicate her to the service of God according to their earlier promise. It was a three-day journey from Nazareth to Jerusalem but, traveling to do a God-pleasing work, this journey was not difficult for them. Many kinsmen of Joachim and Anna gathered in Jerusalem to take part in this event, at which the invisible angels of God were also present. Leading the procession into the Temple were virgins with lighted tapers in their hands, then the Most-holy Virgin, led on one side by her father and on

the other side by her mother. The virgin was clad in vesture of royal magnificence and adornments as was befitting the "King's daughter, the Bride of God" (Psalm 45:13-15).

Following them were many kinsmen and friends, all with lighted tapers. Fifteen steps led up to the Temple. Joachim and Anna lifted the Virgin onto the first step, then she ran quickly to the top herself, where she was met by the High Priest Zacharias, who was to be the father of St. John the Forerunner. Taking her by the hand, he led her not only into the Temple, but into the "Holy of Holies," the holiest of

The Entry into the Temple fresco at Hilandar

holy places, into which no one but the high priest ever entered, and only once each year, at that. St. Theophylact of Ohrid says that Zacharias "was outside himself and possessed by God" when he led the Virgin into the holiest place in the Temple, beyond the second curtain--

otherwise, his action could not be explained. Mary's parents then offered sacrifice to God according to the Law, received the priest's blessing and returned home. The Most-holy Virgin remained in the Temple and dwelt there for nine full years. While her parents were alive, they visited her often, especially Righteous Anna. When God called her parents from this world, the Most-holy Virgin was left an orphan and did not wish to leave the Temple until death or to enter into marriage. As that would have been against the Law and custom of Israel, she was given to St. Joseph, her kinsman in Nazareth, after reaching the age of twelve. Under the acceptable role of one betrothed, she could live in virginity and thus fulfill her desire and formally satisfy the Law, for it was then unknown in Israel for maidens to vow virginity to the end of their lives. The Most-holy Virgin Mary was the first of such life-vowed virgins, of the thousands and thousands of virgin men and women who would follow her in the Church of Christ.

Prologue of Ochrid

DEATH MUST FIND US READY

After death, eternity follows. Every person at a certain moment will abandon his body on the earth and proceed with his soul to eternity, to life that has no end. Man's soul will remain without the body until the Second Coming of Christ, at which the time the bodies of the righteous and the unrighteous will be resurrected in order to be judged. It is a fact that after death man's soul is separated from the body and lives in a unique state.

For this reason, we should – and I first – seriously take into account this reality and regulate our life accordingly. Let us correct our lives in order to avoid eternal Hell and instead acquire (through God's mercy

and compassion) the Kingdom of Heaven.

WE MUST TAKE A LONG, HARD
LOOK AT OUR SALVATION AND
REALISE THAT IT IS NOT A GAME;
IT IS NOT SOMETHING WE CAN
IGNORE; IT IS NOT A JOKE.

We leave from this world and we go to the other world. The afflictions of this world, because they are temporary and short-lived, are insignificant compared to the reward for these pains which is given in the other world. With the closing of our eyes, in front of our eyes, in front of us opens the *theoria*, the reality of the spiritual world. While before we were seeing people, immediately how, we see spirits either bright or dark, either angels or demons.

As soon as eyes of the flesh close, the eyes of the soul open instantly and the person sees those things that he could not see previously with the eyes of the body. Death is the bridge that transports us from this world to the other.

We must take the right struggle, the correct confronting of this reality that we are here temporarily and we are departing to the other world for eternity.

Here we perceive Christ with the feeling of our soul. There, if the mercy of God saves us, we will see him face to Face.

Elder Ephraim of Arizona
Excerpt from "The Departure of
the Soul"

HOW CAN WE PRAY TODAY?

*WHEN WE HAVE NO TIME
FOR ANYTHING WITH OUR
MODERN PACE OF LIFE?*

Time is the same, but our attitude towards it has changed. We waste hours doing useless things while we have no time for things that matter.

We always find time to travel or go somewhere interesting. But that's not the most important thing in our lives. All of this is permissible, for God blesses the time of rest. But that's not essential...

Do you know when people start to realize this? When they find themselves in an oncology clinic and are told, "There is bad news for you. You have a tumor." What happens with such people? Yesterday they had no time, but now they find time for doctors, for Chinese exercises, search out money for expensive drugs... Where from? What for?

We no longer feel that our life itself is a slow death. Is there anyone among us who is not dying slowly now? But the most terrible thing is spiritual death. The death of something that cannot die—the immortal soul. It is terrible to realize that you remain alone face to face with this problem... Without the help of God...

I think if we weigh everything we can find time for prayer. We must put this question point-blank: either I do it and live or don't do it and die for eternity.

Archpriest Sergy Baranov